

Nr 30.

Af herr friherre Palmstierna, om extra lönetillägg åt fem tjänstemän vid telegrafverket.

I underdånig skrifvelse af den 3 december 1909 har kungl. telegrafstyrelsen, »lifligt öfvertygad om rättvisan och billigheten» af sin framställning, hemställt, att K. M:t täcktes hos Riksdagen utverka, att åtta å linjedistriktens samt trafikdistriktens och stationernas öfvergångsstat kvarstående tjänstemän »måtte för år 1910 tillerkännas extra lönetillägg att utgå enligt de grunder, som kunna blifva bestämda för en del andra statens tjänstemän under iakttagande att lönetillägget icke må till någon tjänsteman utgå med högre belopp än att lönetillägget och de aflöningsförmåner, å hvilka detsamma beräknats tillsammans icke öfverstiga summan af de aflöningsförmåner, hvilka skulle under samma år tillkomma honom, därest han vore öfverförd å ny stat i befattning, jämförlig med den han innehar å öfvergångsstaten».

I 1910 års statsverksproposition anser sig chefen för finansdepartementet icke kunna tillstyrka denna framställning, hufvudsakligen på den grund att åtskilliga andra framställningar i liknande syfte icke skulle uteblifva, hvarvid herr statsrådet särskildt omnämner det förslag till lönereglering för tullverket, som är ämnadt att föreläggas 1910 års riksdag.

Underdånig framställning i samma sak, som gjorts af kungl. telegrafstyrelsen för att föreläggas 1909 års riksdag, har då med följande afvikande motivering af K. M:t afstyrkts. Departementschefen anförde då, att enär »telegrafverket år 1902 undergått omreglering, beviljande af extra lönetillägg åt ifrågavarande tjänstemän skulle innebära en afvikelse från de under år 1908 tillämpade och i öfverensstämmelse därmed äfven för år 1909 då tilltänkta grunder för utgående af nämnda lönetillägg. Äfven om emellertid denna omständighet vid det förhållandet att verket under

år 1907 ånyo varit föremål för omreglering icke i och för sig behöfde utgöra något afgörande hinder för ett medgifvande i omförmäldt syfte, hade det vid närmare undersökning visat sig, att åtminstone ett par af ifrågavarande tjänstemän skulle, därest framställningen i fråga vunne bifall, för år 1909 erhålla högre aflöning än, ifall de blifvit öfverflyttade å nya staten»

Detta sistnämnda skäl för framställningens afstyrkande bortfaller genom den begränsning af lönetillägget, som i kungl. telegrafstyrelsens senaste underdåniga framställning föreslagits, och ett strängt fasthållande däraf, att från extra lönetillägg undantaga de tjänst innehafvare, hvilkas aflöningsförmåner efter år 1900 ny- eller omreglerats innebär i ett fall som detta en alltför påtaglig orättvisa.

I förevarande fall skulle exempelvis tre tjänstemän af kontrollörs- eller kommissariegrad hafva redan från och med år 1908 erhållit betydligt högre aflöning, om de öfvergått till den nya staten såsom assistenter, således med nedflyttning till en lägre grad. Då de helt naturligt föredragit att kvarstå i innehafvande tjänstegrader, hafva de gjort detta i den förhoppning, att K. M:t och Riksdagen ville tillerkänna dem extra lönetillägg, till dess de måtte kunna inrymmas å nya staten.

Redan 1901 års post- och telegrafkommitterade hafva nämligen i sitt förslag till stater för telegrafverket att tillämpas från och med år 1903, väl inseende att detsamma eljes icke skulle innebära någon nämnvärd löneförbättring, förutsatt, att extra lönetillägg fortfarande skulle utgå till telegrafverkets tjänstemän, och yttra i sitt betänkande af den 31 oktober 1901, sid. 175:

»— har komitén vid uppgörande af förslaget till aflöning för tjänstemän och betjante vid telegrafverket ansett sig böra lämna å sido de tillfälliga aflöningsförbättringar, som på grund af 1901 års Riksdags beslut tillkommit denna personal i form af dyrtidstillägg, hvadan komitén afsett att, om och i den mån sådant dyrtidstillägg kommer att beredas andra statstjänare, äfven telegrafpersonalen, när nu föreslagna aflöningsbelopp tillämpas, bör af dyrtidstillägg komma i åtnjutande.»

I anslutning härtill synes det mig, som om Riksdagen utan tvekan borde behjerta en framställning om extra lönetillägg för det fåtal tjänstemän, hvarom här är fråga, hvilka utan egen förskyllan tvingats att kvarstå å öfvergångsstat och, ehuru deras arbetskraft tages fullt i anspråk, icke på annat sätt kunna komma i åtnjutande af den välbehöfliga aflöningsförbättring, som Riksdagen ansett skäligt tillerkänna så godt som samtliga statens öfriga tjänstemän.

De farhågor för ett bifall härtill, som departementschefen synes hysa däruti, att andra liknande framställningar skulle komma att göras, särskildt i samband med ny stat för tullverket, böra ingalunda afskräcka Riksdagen, enär, enligt hvad som försports, ytterst få, om ens några tjänstemän vid tullverket lära blifva å liknande sätt nödsakade att kvarstå å öfvergångsstat, och bör rättvisligen förmånen af sådant extra lönetillägg icke förvägras det fåtal tjänstemän, som vid omreglering i samband med löneförbättring mot sin vilja nödgas kvarstå å öfvergångsstat, hvilket statens verk de än må tillhöra.

Sedan i dagarna tre af ofvannämnda åtta tjänstemän befordrats, gäller denna framställning endast de fem kvarstående.

På grund af hvad här ofvan anförts, får jag föreslå Riksdagen

att, ehuru telegrafverkets personal erhållit löneroglering efter år 1900 likväl tillerkänna 3 bokhållare vid linjedistriktet samt 1 biträdande kommissarie af 3:dje klassen och 1 kontrollör, hvilka till följd af telegrafverkets omorganisation icke kunnat beredas plats å den fr. o. m. år 1908 tillämpade staten för telegrafverket, ett extra lönetillägg för år 1910 till ett sammanlagdt belopp af 1,944 kronor att utgå enligt de grunder, som kunna blifva bestämda rörande sådant tillägg å en del andra statens tjänstemän samt under iakttagande, att lönetillägget icke må till någon tjänsteman utgå med högre belopp, än att lönetillägget och de aflöningsförmåner, å hvilka detsamma bör beräknas, tillsammans tagna icke öfverstiga summan af de aflöningsförmåner, hvilka skulle under samma år tillkomma honom, därest han vore öfverförd å ny stat i befattning, jämförlig med den han innehar å öfvergångsstat.

Stockholm den 26 januari 1910.

Erik Palmstierna.